

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. XI. Æternitas sceleratorum formidabile suspirium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

carpunt impij, bonæ mentis homines furtim emittuntur:
velut adeps in ollâ bulliente summum petis, carnisus ibi
non refidensibus. Hanc optimam pinguedinem Mundus
velut sedulus, sed stultus coctus, ollâ ejicit perinde
ut spumam; tanquam purgamenta hujus mundi sunt opti-
mi quique. Sed hæc patet jucundum illis esse: prædilecti
Æternitatis beatissime amore jam inescati sunt. Æterni-
tatis piorum quæ suspensum

Ex Iſraēlis populo nonnulli magnis deſideriis æſtu-
bant terræ fertilioris contingendæ. Sordere iſſi cæpe-
rat cremor tot annis habitata. Maximè verò eum uber-
rimæ regionis delitias, ficus dulciſſimas, mala granata
optima, & ingentis vitæ molem ſuis ipſi oculis ſpecta-
rent, potiùdæ terræ cupiditate accenſi: Quid facimus,
ajunt, aſcendamus & poſſideamus Terram, quoniam poterimus
obtinere eam.

Hæ piorum quotidiana voces sunt: Quid hic agimus
inter funera, quid fluxarum rerum momentis captus
pascimur? Ascendamus & possideamus terram fertili-
tatis æternæ. Augustinus hac ipsâ cupiditate flagrans,
librum tertium, quem de libero arbitrio conscripsit, in
hæc verba finiit. *Tanta est pulchritudo iustitie, tanta jucun-
ditas lucis æternæ, ut etiam si non liceret amplius in eâ manere,
quàm unius diei morâ, propter hoc solum innumerabiles annis
huius vite, pleni delictis & circumfluentia temporalium bono-
rum rectè meritoque contemnerentur. Non enim falso aut
pravo affectu dictum est: Quoniam melior est dies unus in
atriis tuis super millia. Eternitas piorum iuge suspirium*

§. V.

Augustus Imperator, Orbis monarcha noctes subinde traxit insomnes. *Ærarium* habebat opulentum, *Orbem tributarium*, *Provincias paratas*, domitorisque pleraque omnia secunda & prospera. Nihilominus

non fecit. Optimus quisque Christiani sanguinis, quid
sibi desit, distinctissime novit, et hoc est quod ingemi-
scit, hoc est quandoque somnum avertit: Omnia licet
possident, nihil se habere putat, dum beatissimam æter-
nitatem non possidet. Quæcunque cetera in vili habet,
modò eternitatis in cælo compos fiat. Hoc votis et
studis omnibus, hoc animo cupit. Æternitas piorum
saluprium.

Quid obsecro sensus fuerit vati Hebræo Jonæ, cum
vividus in immani ceto, velut in ambulante ac volubili
carcere latiret? Momentis penè singulis sibi ipse vi-
debatur mori. Imò prius sepulchrum suum expertus
fiscem, & carcerem, & carnificem fortis expertus
est. Navigio vivo inclusus, milies naufragatus est. Hinc
de ventre ceti velut ab inferis exclamans: Et projecisti me,
inquit, in profundum in corde maris, & flumen circumdedit me;
omnes gurgites tui, & fluctus tui super me transierunt. Circum-
dederunt me aquæ usque ad animam; abyssus vallavit me, pe-
lagus operuit caput meum. Ad extrema montium descendi, ter-
re rectes concluderunt me in æternum.

Quam ardens hujus viri desiderium fuit, ex hoc ergastulo evadendi? Hoc unum utique versabat animo: Modò extra hanc belluam sim, modò in sicco littore stitem, modò, ah modò ex hoc volatili sepulchro in auras liceat emergere: *Quaecunque rovi, reddam pro salute Domino.*

Non aliter æternitatem anhelant pii. Dum vivunt, cum fluctibus luctantur. Idcirco hoc unum efflictim desiderant, esse in portu. Æternitas piorum jure suspirium.

Catholici ritus est, diebus pœnitentiæ dictis, Heb-
bræam vocem gaudii nuntiam *Aleluja*, sacris cantio-
nibus non misere, testando luctui; ejus loco audire est
voculas illas, *In æternum, in æternum*; hunc cantandi mo-
rem obsecro discamus, & istud nobis ipsi assidue occi-
namus: *In æternum, in æternum, in æternum*. Tunc autem
maximè hæc cantio iteranda, cum carni lascivire libue-
rit, & viam ingredi latam ac voluptuariam. Hic carmen

Tom. I.

A illud maximarum virgum identidem ingeminandum: *In æternum, in æternum, in æternum ardebunt impii, in æternum gaudebunt Numinis amici. Et uti nullus gaudiorum, sic nullus suppliciorum finis erit.*

Augustinus occasione nata: *Hæc ego, inquit, mihi ipse Aug. tom. 2.*
canto quoridie, imitemur; & pro te quisque dicat: Hæc *epist. 64.*
ego mihi ipse canto assidue: Non incendimus Trojæ,
sed Gehennæ; gyros æternitatis inextricabiles, infinitos
contemplatione quotidianâ expendo. Hæc cantemus,
Christiani, hæc cogitemus. Post traxit Cineralem tæpûs,
lætissimum sequetur Pascha. Suaviores modulos cæ-
lestis Hierusalem suggereret; procijsque cantabatur Halleluja. *Tob. cap. 13.*
vers. 22.

C A P V T XI.

ÆTERNITAS

Sceleratorum formidabile somnium.

P Riscæ sapientiæ antistes Bion dicere solebat: Viam
ad inferos planissimam profectò, facillimam & tri-
ssimam, ac prorsus inoffensam esse necesse est, cum
illuc plerique omnes clausis cant oculis. Ipsissimum ve-
ritatem, mi Bion, & oracula loqueris, sic est omnino.
Facilis descensus Averni, facillimus; itur eò ac curritur,
clausis & compressis oculis. Imò sunt qui dormientes
ac somniantes ambulent, ab hac tamen viâ non aber-
rent: Evertunt sensum suum, & declinant oculos suos,
ut non videant cælum. Hi sanè dum iter faciunt dor-
miendo, æternitatem subinde cogitant, sed somniando.
Atqui formidabile somnium est. Idcirco illi hoc excute-
re conantur: Perinde ut ii faciunt, quibus mœsta species
per somnum oblata est, eam proximæ diæ lenitate mo-
liuntur expellere, mœstumque somnium symposium læto
digerunt. Non aliter impit, è quibus sunt, qui dicant:
Ubi hæc viderimus, credemus. Itæ cæci eunt; vix un-
quam sibi vigilant; Æternitatem rarò, nec nisi obiter
cogitant, aut potius somniant, atque sic in Orbem al-
terum migrant. Æternitas impiorum formidabile som-
nium. Quod jam explicariùs, rademus.

§. I.

Aternitatem aliquibus somnium esse diximus, sed
terrificum. Quis enim adeo in saxum obrigit,
ut ei Aternitas vel per quietem visa terrorem non in-
citat? At verò, quia hæc talia ut somnium habent, id-
circo ea non capiunt, non estimant, cum animo suo non
volunt, non suis hæc momentis ponderant. Hinc ista
oblivione celeri sepeliunt. Hos Siracides notans: *Som-*
nia, inquit, malè facientium vanitas est. *Ecclesiæ c. 34.*
vers. 5.

Die quo Christus crucifixus in vitam rediit, pie aliquot matrones ad Domini conditorium exierunt, mortuum enturæ: at ubi cum candidati cæles vivere agebant, regressæ à conditorio, omnia quæ vidissent & audissent, ut lætum nuntium ad Apostolos pertulerunt. Et visa sunt, inquit Lucas, ante illos sicut deliramentum. Luc. cap. 2. 4.
verba ista, & non crediderunt illis. vers. 11.

Hic simillimum fit. Nunquid enim æternitas & cre-
brò faris, & apertè faris, fatique distinctè concionibus,
picturis, exhortationibus, colloquiis, libris, & auribus &
oculis ingeritur? Sed quo effectu? Videntur hæc ante
multos sicut deliramentum, aut somnium. Timent ali-
quantulum, sed cum somnio desinit & timor.

Vates Hebraeus Jonas, divina iussa fugitans commisit
se mari. Oportet temptare horribili, naturæ de vicino pe-
riculo trepidi Deum suum invocantur, & allelando
navigio, quidquid vexerunt oneris, exturbantur in ma-
re. At Jonas ad ima navis descendit, & periculum fe-
sturus, dormiebat *sopore gravi*. Hic gubernator hominem
excedens, & è somno expegefaciens: *Quid tu,* inquit, *Jona cap. 1.*
sopore deprimeris? Surge, invoca Deum tuum, si forte recogites v. 5. & 6.
et nobis, & non pereamus. Mox inito consilio fors ducta,
P 2 & Jonas

& Jonas sortito ejectus est in undas, salvis ceteris, qui sua eiecerant in mare.

Dum vivimus in navi vulneratâ, & rimosâ, in mari turbido, & furioso degimus, tam autem vicini sumus Aternitati, quam navigantes mari: tribus à morte digitis distamus, saepe non totidem; uno fit halitu quod tota non eluat aternitas. Periculi monemur saepius. Est non nemo qui dicat: Quid tu sopore deprimeris, surge, invoca Deum. Cui salus cordi est, somnum excutit, loco consurgit, nocitura onera in mare deficit: hoc ajo, hic talis in precationes sese effundit, jejuniis frangit, stipem largam tribuit, omnia paratus dare, ut peccati pœnas ferio luat.

Quibus Aternitas sit somnium.

Quam verò aliorum multi divinæ voluntatis ac Dei fugientes, dormiunt sopore gravi, nec audiunt tempestatis minas; Aternitas eis somnium est, & fabula. O somnium periculosum! dum enim surdis hæc auribus transmittunt, fors mortis in eorum caput trahitur, & illi semisomnes in Aternitatis mare subito excutiantur.

§. II.

Messy. ser. 2.
in Dom. 2.
post Epiph.
mibi p. 221.

Narrant fuisse hominem stirpe ac sanguine, nō item moribus nobilem. Erat is ad Mundi leges exanimatus factus, & quod inter vitia eminebat, egenis rigidus. Hic unā cum famulo ad quietem iit in utramque autem dormiturus. Medio noctis per quietem famulo hæc species objicitur. Herus ad tribunal Dei rapitur, accusatur, condemnatur. Inde à cadodemum globo, non sine triumphi specie in flammeos greges abducitur. Varia sed luctuosa hic ludibria representantur. Lucifer novum hospitem salutans: Solitius est, inquit, hic amicus noster delectari thymis, & inde lecto quam molissimo foveri: consuevit spumantes pateras modis musicis ac symphoniā exilarare: igitur ut hæc omnia ad nutum sint, curate. Hic miser vociferari, & diem natalem suum, superos omnes, Deūque ipsum execrationibus deterrimis devovere. Dum ejular infelix, in paratum ignis puteum præcipitatur fragore ingenti. Hic evigilans famulus surgit, revisit ad herum, sed jam mortuum invenit.

Hier. cap. 51.
vers. 39.

Eheu! fors moriendi ducitur occultissimè, vā nūseris, quos subito designari dormientes. Ibant hi in domum aternitatis suæ, non redituri ad epulas & delicias suas. Deus indignationis plenus severissimè minatur: Inebriabo eos ut sopiantur, & dormiant somnum sempiternum, & non consurgant. Satis ubique exemplorum est.

Rex Chaldaus Balthasar, epulum regale accumbens, dextram in pariete scribentem vidit & exhorruit, quamvis scripturam purpurâ & torque donavit, eique tertios à se honores decrevit. Pœnitentiæ tamen nulla prorsus mentio. Sed eadem nocte rex Balthasar interfectus est.

Hæc omnium fors est, quibus Aternitas somnium est. Hi namque licet infinitè cogitent, cogitationem tamen feriam in Aternitatem nunquam deligunt; licenter & impie vivunt. His saepius, quemadmodū Balthasari regi, paucorum verbulorum scriptio monstratur talis: *Momentum vita est, sed pendet ab hoc momento aternitas*. Terrentur hic quidem, non nihil trepidant, horrent aternis ignibus cremari, obdormiunt post mille miliones annorum Aternitatem nec minimo quidem minuendam: veritatem hanc laudant, sed non sequuntur; mysteria hæc venerantur, sed mores non emendant; mysteriorum interpretes & audiunt & colunt, sed pœnitentiam non agunt, aut nimis instabilem: Hæc credimus, ajunt, sed à consuetis vitiis non abeunt. Post terrorem non longum ad suos calices, ad Veneres suas, ad numos suos, ad livorem & simulates suas redeunt tam vitiosi quam antea, subinde vitiosiores quam antea.

His pariter, quod regi Daniel dixit, in os objiciendum: Tu quoque Balthasar, non humiliasti cor tuum, cum

scires hæc omnia. Tu quoque, Christiane, avaritiam & injustitiam tuam non emendasti, cum scires hæc omnia. Tu quoque maledicam & mordacem linguam tuam, amarulentam & crudellem invidentiam tuam non correxisti, cum scires hæc omnia. Tu quoque tuas libidines freno non coercuisti, lasciviam & has liores non fugisti, cum scires hæc omnia. Tu quoque comestiones & potationes tuas non omisti, cum scires hæc omnia. Tu quoque ludendi, & tu jurandi consuetudinem non cavisti, cum scires hæc omnia. Aternitas vobis perfumtorie cogitata, formidabile visum est esse somnium; Aternitatem nunquam toto cogitatis pectore, nunc è vivorum numero repente in immensum Aternitatis mare præcipitami. Hæc prævidere potuissetis, imò debuissetis, si Christianum nomen tueri voluissetis. Suā culpā perit, qui exitium vel monitus non caver.

§. III.

Aul Israël populo graveſſum inculſit merum. Nam, quod Regem ſaſti teſtantur, inſiſſit ſpiritus Domini in Saul, & iratus eſt furor ejus nimis, & aſſumens utrumque bovem concidit in frusta, miſitq; in omnes terminos Iſraël per manus nuntiorum dicens: Quicumque non exierit, & ſecutus fuerit Saul & Samuel, ſic fiet bobus ejus. Cunctabantur quidem Hebræi cives militiæ ſe dare: Sed audito tali nuntio, Invaſit timor Domini populum, & egreſſi ſunt quaſi vir unus, trecenta & triginta milia virorum.

Cæli terræque Dictator Chriſtus, & Saule longè major rex ſeriâ comminatione proclamans: Timeſte, inquit, cum qui poſtquam occiderit, habet poteſtatem mittere in gehennam: ita dico vobis, hunc timeſte. Non boves, ſed homines minatur in ignem rapiendos. Sed quid plurimis hæc minæ ſunt? Somnium. Divinas leges nihilominus audaciſſimè perſtingunt.

Vos ipſi dicite: Quanta viatoris illius temeritas eſt, Viatoris qui ſeſſus de viâ parietem videt, ſed fatiſcentem & rimas agentem, jam jamque ruiturum, ſed quia fatigatus & ſomnolētus, acclinat ſe dormiturus ſecurè. Mox adest qui hominem ſuimet negligenter excitans: Heus tu, ait, quid hic agis temerarie? Surge propere, quā primū, & in tutum te recipe. Hic paries ruinam meditatur in ſingula momenta, & tu hic dormire audeſ? Actutum abi. Quid ſi viator illinc abire nolit, dicatque monitori: Ne mihi moleſtus ſis; tu tua age: ego ſomnum quem cepi, pertexam. Ergo pereat, perire qui vult. Hic in tumultum, ruinam muni elegit: Habeat ergo ſepulchrum quod ambiit.

Vita hominum paries ſanè ruinoſus eſt; quo die, quā horâ, quā parte horæ collapsurus ſit, à nemine ſciri poſteſt; incertiſſimum eſt: eſt certum ſit diu ſtare non poſſe. In ſingulos dies, in horas, & in horâ partes ſingulas ruina eſt expectanda. At nos, audax Japeti genus, homines prorsus temerarii, huc acclinamus, & ſecuriſſimè dormimus. Suo quiſque ſopore torpet. Hunc avaritiâ, illum crapulâ, illum libidinis, alium invidiæ aut ſuperbiæ ſomnus dejicit. Rex Hebræus plurimos ita dormientes vidit, & miratus dixit: Dormierunt ſomnum ſuum.

Ita ſuo quiſque indulget ſomno, gravi & arcto. Sed adſunt qui dormientes evigilare jubeant. Clamat Chriſtus, clamant diſcipuli Chriſti, clamant priſci Patres, clamant è cathedrâ oratores Chriſtiani, omnes unâ voce monent, ne parietem fidamus tam ruinoſo, jam vitium feciſſe, brevi, & ſubito ruiturum. Quin imò vitium ac ruinas monſtrant, jubentque periculum protinus exire. At ſunt quos ſomnus adeo altus complexus eſt, ut monitorum nihil audiant. Sunt quos voces tam crebrè iteratæ expergeſciant quidem, ſed fruſtra, paullo poſt iterum in ſomnum relapſuros. Id illi tales, quod viator, reſpondent: Sinite, finiamus ſomnum quem cepimus: nobis hic bene eſt.

Neque

De damnatorum rogo Caput XI.

173

Neque tamen monitores desinunt monere, idque tanto contentius ac constanter, quanto certius graviusque periculum imminet. Neque enim de unius corporis, sed de corporis animique salute agitur aeterna. Aeterna mors premit, quos paries iste dormientes opprimit.

At multi nihilominus post plurimorum monita tam frequenter repetita in somnum declinant, parietem iam ferè ruenti fidunt, dormiunt securi, & Aeternitatem somniant, terrentur, sed ut somniantes solent, qui terrorem excutiant cum somnio.

Ita vivimus, ita dormimus, ita somniamus, ita perimus. Subito namque paries, qui minabatur, ruit, & opprimit sopitos. Mox tota in oculis est Aeternitas, non jam breve somnium, sed immortale supplicium. O viatores nimium temerarios! O soporem tam arctum quam exitiolum! Et quæso, num ista nimis quam certa creditis?

§. I V.

Credibilissimum est, quòd, si damnatorum aliquot ab inferis redivi emergent, qui sic dormientes vellent, monerent, ruinam proximam prædicent, eos tamen non expegefacient. Tanta est humana mentis & cæcitas, & locordia. Ideo Abrahamus negat se facturum, quod in flammis purpuratus epulo rogat de mortuorum aliquo ad fratres suos mittendo. Et repulse rationem assignans: *Si Moyses, inquit, & prophetas non audiant, si monita vivorum spernant, neque si quis ex mortuis resurrexerit, credent.* Ita proflus est. Eam ob causam Chrysostomus dixit: *Gehenna non videtur incredulis, credentibus est perspicua.*

Zac. cap. 16. vers. 31.

Chrysost. in 1. 4. de Lazaro.

Cùm de reorum supplicii mentio inicitur, quoties audiuntur ista: Hic in exitum pulsus, hic virgæ cælus, ille ad remum datus, ille capite plexus, iste in patibulum sublati, iste in rotam actus, hic rogo extinctus. Hæc etiam facinorosi audiunt, neque tamen ad frugem se corrigunt. Multi capitalium reorum, licet eis vitæ fiat gratia, denuo tamen eadem patrant, aut pejora.

Nos tales sumus, modò rei facientes sumus. Quoties enim gehennæ condonationem penitentiæ impetramus, & omnia facturos promittimus: Brevi tamen ad ingenium redimus, & deteriores sumus licentiâ. Iracundiæ & invidiæ valedicimus; avaritiæ & superbiam procul a nobis relegamus; sic furta ejuramus, libidines detestamur, temulentie hostes nos profitemur. Paulò post & irascimur, & invidemus; iterum superbi, avariter; nec furis nec libidinum nequitias abstinemus; vino ac poculis suavissimè reconciliati, eadem quæ ante, & sæpe pejora facimus. Num istud non est Aeternitatem somniare, & interim æternis ignibus dignissima patrare?

In Egyptio Pharaonis carcere, duo ex aulico famulatio rei servabantur, quibus diversum obigit somnium, neuter tamen illius interpretandi rationem norat. Ideo ad Josephum unâ captivum versi: *Somnium vidimus, D* ajunt, *& non est, qui interpretetur nobis.* Aeternitatis somniores multi, interpretes pauci. Juvenus & interpretemur.

§. V.

In primâ, quam de Aeternitate dedimus, scriptione, variâ eam imagine spectandam proposuimus. Addimus nunc ista, non legenda solum, sed etiam expendenda.

Rogus sit à vivis ac candentibus carbonibus qui magnitudine urbem hanc Monachium æquet, tribus quatuorve cubitis in terram penetret. In rogam hunc tam amplum homo unicus injiciatur, hac lege. Non prius illum ex ardentem hoc lecto liberandum, quam singillatim ac particulatim carbones omnes subtrahantur: singulis autem centenis annis advolaturum vulturem, qui carbonem unum, nec plures, auferat.

Tom. I.

A En, homo iste è novemplici Aeternitatis, non nisi uno ignis supplicio, cruciatur, & tamen intolerabilis hic cruciatus æstimatur, ob diuturnitatem. Nunc ergo pronuntiet Arithmetica, quot millia, quot milliones annorum transiuri, dum homo iste liberetur è rogo tam vasto. Tam inexplicabile hoc videtur, quam intolerabile.

Sed, ô boni, ô mortales cæci, ad inferos hoc nihil est. Nam homo iste à novemplici aeternitatis supplicio liber, non nisi unicum ignis tormentum patitur. Accedit spes finis quantumcunque ferè venturi.

Sed ut damnatos in tumbis flammis jacentes attentioribus oculis contempleremur, spectaculum imaginationi hoc effingendum.

B Unus aliquis in profundissimâ subterraneâ cellâ lecto ferreo catenis arctis affixus est; manus, collum, ac pedes annulo chalybeo alligati. Infra lectum hunc prunæ & ignis, sed nec aliud lecti operimentum. Solatium hic unicum est istud. Cùm miser iste primum alligaretur (ita ponimus) hoc illi denuntiatur est, millesimo quoque anno venturum aliquem, qui è candentium carbonum strue, eâ quidem vice unicum sit ablaturus. Post mille tamen annos hunc ipsum rediit, & alterum è carbonibus ab eo auferendum. Atque hac ratione singulis millenis annis aliam atq; aliam è prunis tollendam, dum tandem omnis prunarum congeries auferatur.

Cogitemus, ah, cogitemus quot annorum milliones seu myriades sint transiuri, dum igneus hic lectus sic minutim ablati cesset urere. Sed ô mitissimum hunc infernum ad desperatissimam, & cruciatibus plenissimam aeternitatem! Durante hac, ejuscemodi flammei lecti decies, vices, centies, sed & millies, dictâ ratione, auferri poterunt, & necdum finis erit ullus. Aeternitatis nunquam heu nunquam terminanda.

In rebus gestis divorum admiranda plurima: Verè enim mirabilis Deus in sanctis suis. Ego nil minus mirandum putem quam quod multis mirissimum videtur.

Psal. 67. vers. 36.

C Aeternitatem præ ceteris expendisse censendus est ille, de quo Climacus narrat anachoretâ. Vixerat is in monte Choreb, sui & arduæ virtutis negligens. In extremis horatû jacuit velut jam exanimis. At ubi ad se rediit, omnes quotquot moribundo aderant, rogavit, loco cederent, sibi jam deinceps seriè agendum. Ita turgit sui ostium, quam licuit, arctissimè obstruxit, unò solum foramine, quo panis & hydiola inferretur, relicto. At ille totis duodecim annis cum nemine nisi cum Deo & angelis locutus, præter papam & aquam parcissimè sumptâ gustavit nihil. Hic ille perditus & pernox velut attonitus sedere, Aeternitatis rotam animo assidue vovere, interminata tam gaudia quam tormenta pensitare, certissimè mortis jaculum nunquam non prevedere, calum suspicere ac suspirare, inter hæc tacitis sed panè continuis lacrymis fluere, hoc vivendi tenore annos duodecim exigere, denique ad extrema denuo devenire. Quod ubi ceteris innouit, vi obstructam januam emoliti, certatim in mundi cavum se infundentes rogarunt, daret abiturus sui monumentum. At ille ingemiscens altum: Date veniam, inquit, meisque erroribus, Patres, gratiam facite: Quisquis Mortem, quæ ad Aeternitatem janua est, mente seriâ consideraverit, non peccabit.

Clim. gradus 6. de Mortis memoriâ.

Hunc ego hominem, ut dixi, ex omni sanctorum numero ideo minus admiror, licet vitam egerit proflus admirandam, quia quicumque cogitationes in Aeternitatem intenderit, non multum his abstimilia præstabit. Et sanè melius est seipsum, vel centum annis muro includere, & rigoribus extremis corpus exercere, quam vel minimum Aeternitatis beatæ periculum subire. Unusquisque sibi, quod Lotho, dictum credat ab Angelo: *Salva animam tuam; festina, & salvere.*

Gen. c. 19. v. 7. & 22.

P 3

CAPVT